

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: R. A., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty (dále jen ZZC),
zastoupený: Mgr. Ladislav Bárta, advokát, se sídlem Purkyňova 6, 702
00 Ostrava,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 10.2.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2021 č.j. CPR-
951-3/ČJ-2021-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává
odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni
ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet
č. 2114899404/2700.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. **Včasnou žalobou ze dne 10.2.2021** předanou k poštovní přepravě dne 11.2.2021 a zdejšímu soudu doručenou dne 12.2.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2021 č.j. CPR-951-3/ČJ-2021-930310-V244, kterým bylo rozhodnuto tak, že se rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30.11.2020 č.j. KRPP-131202-13/ČJ-2020-030022 mění tak, že část výroku ve znění „... Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců ...“, se vypouští a část výroku ve znění: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 (jeden) rok.“, se mění a nově zní: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 10 měsíců.“ Ve zbylé části, se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 15.2.2021 č.j. 17 A 23/2021-10 byl žalobci ustanoven zástupcem výše uvedený advokát Mgr. Ladislav Bárta.
3. **V doplněné žalobě** dne 1.3.2021 žalobce namítal nedostatečné odůvodnění doby uloženého zákazu vstupu na území Evropské unie (dále jen **EU**). Dále uvedl, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), neboť stav věci nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem na všechny okolnosti týkající se jeho případu. Dle žalobce byl porušen rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, jelikož správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu. Správní orgán sice v odvolacím řízení přistoupil ke změně výroku týkajícího se vymezení rozsahu jeho protiprávního jednání a dobu zákazu vstupu na území EU snížil na dobu 10 měsíců, ovšem i tak se žalobci jevila tato doba jako nepřiměřeně přísná, a to i s ohledem na možnost správního uvážení využitého žalovaným. Původní doba vyhoštění činila 1 rok, došlo tedy pouze ke snížení 2 měsíců, ačkoliv původní rozhodnutí se primárně opíralo o existenci nebezpečí z důvodu údajného ohrožení veřejného pořádku. Toto ohrožení původně správní orgán prvního stupně spatřoval v tom, že žalobce dne 26.11.2020 vstoupil na území České republiky (dále jen **ČR**) a tranzitoval přes něj v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR vydaným k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, přičemž nespadal pod tímto ochranným opatřením mezi stanovené výjimky. Žalovaný pak již v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) správně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně poupravil, což však nedostatečně zohlednil v době uloženého zákazu vstupu na území EU. Žalovaný především vůbec nevzal v potaz „polehčující okolnosti“, a to délku pobytu žalobce na území ČR (jednalo se o dobu zcela zanedbatelnou) a skutečnost, že se na území ČR nedopouštěl žádného protiprávního jednání kromě porušení zákona o pobytu cizinců, přičemž se navíc jednalo o nedbalostní protiprávní jednání. Se správními orgány žalobce ihned spolupracoval a poskytl jim veškerou potřebnou součinnost ke svému ztotožnění a řádnému vedení správního řízení. Žalobce si je vědom skutečnosti, že v důsledku neznalosti české právní úpravy porušil zákon o pobytu cizinců a toto své porušení se snažil napravit podle svých možností. Žalovaný se však těmito skutečnostmi vůbec nezabýval a

nevzal je v potaz, ve své podstatě tak činí paušálně. Vzhledem k jednání žalobce a míře závažnosti jeho protiprávního jednání je doba uloženého zákazu vstupu na území EU zcela nepřiměřená a neadekvátní, zejména pak nemůže obstát způsob jejího odůvodnění, jenž má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uložená doba je *prima facie* zcela nepřiměřená délce jeho nelegálního pobytu a neodpovídá okolnostem případu. Podle žalobce tedy žalovaný dostatečně nezohlednil zásadu proporcionality, neboť intenzita zásahu do jeho práv nebyla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah sloužit. Žalobce rovněž poukázal na absenci argumentace negativních důsledků opatření uložených v rozhodnutí. Žalovaný se těmito negativními důsledky vzhledem k žalobci nezabýval, ačkoliv dle rozhodnutí NSS ze dne 27.11.2014 č.j. 4 Azs 205/2014-26 se nimi však zabývat měl. Napadené rozhodnutí proto tedy žalobce považoval za nepřezkoumatelné a nezákonné. Následně žalobce namítal, že žalovaný vycházel při zhodnocení případné existence důvodů, které by žalobci znemožňovaly vycestování v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců ze závazného stanoviska OAMP Ministerstva vnitra ČR. Z daného závazného stanoviska žalobce (pozn. *správně žalovaného*) ze dne 30.11.2020 vyplynulo, že vycestování do X je možné, jelikož žalobci dle vyjádření nehrozí žádné skutečné nebezpečí, díky němuž by nebylo možné správní vyhoštění vykonat. Žalobce však s tímto závěrem nesouhlasil a měl za to, že žalovaný i Ministerstvo vnitra dostatečně nezohlednili hrozící rizika jeho návratu do X; dostatečně se nevypořádali s otázkou, zda žalobci hrozí závažné nebezpečí v případě vydání do X. Žalovaný neposuzoval stav dodržování lidských práv v X ani v obecné rovině a nedostatečně se zabýval skutečností, zda konkrétně v případě žalobce hrozí reálné riziko mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Nevyužil také možnost vyžádání zpráv i od dalších nevládních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv a svobod a neřešil ani diplomatické záruky poskytnuté X, přičemž nezohlednil mimo jiné to, že země se neustále potýká s teroristickými útoky a celkově je destabilizována. Žalovaný se tudíž pečlivě nezaobíral riziky, jež hrozí žalobci a nepostupoval tak v souladu s jeho zájmy. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2.2.2021 č.j. CPR-951-3/ČJ-2021-930310-V244** bylo rozhodnuto tak, že se rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též **správní orgán I. stupně**), ze dne 30.11.2020 č.j. KRPP-131202-13/ČJ-2020-030022 mění tak, že část výroku ve znění „... Podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců ...“, se vypouští a část výroku ve znění: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 (jeden) rok.“, se mění a nově zní: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 10 měsíců.“ Ve zbylé části, se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.
5. **Z odůvodnění napadeného rozhodnutí** mimo jiné vyplývá, že Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, podle § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců rozhodlo takto: „podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, a § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), se panu X X, nar. X, st. přísl. IRQ, pohlaví: muž, bez cestovního dokladu, trvale bytem: X, ukládá

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a to na dobu 1 (jeden) rok. Počátek doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Podle § 118 odst. 3 téhož zákona se stanoví doba k vycestování z území členských států EU do 30 (třicet) dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 téhož zákona a jeho vycestování je možné.“

Po posouzení spisového materiálu shromážděného v rámci správního řízení, na podkladě zjištěných skutečností, a po zhodnocení okolností případu žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na nedávnou judikaturu NSS je třeba provést úpravu výroku napadeného rozhodnutí týkající se vymezení protiprávního jednání žalobce. Ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců bylo v případě žalobce aplikováno na základě závěru, že existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť na území vstoupil a pobýval v době platnosti zákazu vstupu stanoveného ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR vydaným k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, přičemž nespadal pod tímto ochranným opatřením stanovené výjimky. K výše uvedené aktuální otázce se NSS vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 16.12.2020 č.j. 6 Azs 333/2020-30, přičemž učinil závěr, že samotný vstup na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR nelze kvalifikovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a sám o sobě nesvědčí o možnosti takového ohrožení v budoucnu. Žalovaný vázán právním názorem NSS, proto rozhodl o vypuštění části výroku týkající se uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na závěry učiněné NSS žalobce svým jednáním (tedy vstupem na území ČR v době platnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR vydaného k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2) citovanou skutkovou podstatu nenaplnil. Jde-li o naplnění skutkových podstat vymezených § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že správním orgánem I. stupně byla citovaná ustanovení aplikována na základě správných a zcela jednoznačných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující ust. § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo na základě kritérií nastíněných v ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 téhož zákona. Doba, po kterou žalobce v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla žalovaným v souvislosti s vypuštěním části výroku týkající se naplnění skutkové podstaty uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, z důvodu nutnosti zachování proporcionality rozhodnutí snížena s ohledem na zásadní změnu právní kvalifikace. Žalovaný v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu provedl změnu výroku napadeného rozhodnutí v části, v níž se stanoví doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, a to snížením této doby, z původně stanoveného 1 roku, na dobu 10 měsíců. S ohledem na okolnosti případu se stanovená doba jeví zcela adekvátně a přiměřeně spáchanému protiprávnímu jednání žalobce, jakož i veškerým zjištěným skutečnostem. Žalobce prokazatelně porušil povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

přímo vyplývající z ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a svým jednáním naplnil dvě ze skutkových podstat uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť na území ČR vstoupil a pobýval bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní vyhoštění mu bylo uloženo při samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, vzhledem k tomu, že horní hranice v daném případě představuje 5 let. Žalovaný byl toho názoru, že doba 10 měsíců představuje v tomto konkrétním případě adekvátní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, jakož i veškerým zjištěným skutečnostem, a současně se nikterak nevymyká rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by žalobci znemožňovaly vycestování, si správní orgán I. stupně řádně a v souladu s požadavkem ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko OAMP. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobce, ev. č. ZS51712, ze dne 30.11.2020 vyplývá, že vycestování žalobce do X je možné.

Závěrem žalovaný shrnul, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost. I po učiněné změně části výroku napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného, kdy došlo k vypuštění jedné ze skutkových podstat a v reakci na zjištěné skutečnosti i ke snížení délky doby uloženého správního vyhoštění, je zřejmé, že se žalobce dopustil protiprávního jednání vymezeného § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, které bylo v řízení jednoznačně prokázáno, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ust. § 3 správního řádu. Není pochyb o tom, že žalobce nejméně dne 26.11.2020 na území ČR vstoupil a pobýval bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.3.2021** mimo jiné plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám tedy odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale taktéž na odůvodnění rozhodnutí ze dne 2.2.2021, neboť měl za to, že se v rámci vedeného správního řízení zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2.2.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.3.2021 k žalobě odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že napadeného rozhodnutí ze dne 2.2.2021 bylo doručeno prostřednictvím datové schránky zástupci žalobce dne 2.2.2021.
8. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v

mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
10. Žalobní námitky žalobce směřovaly k tomu, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra je nesprávné a současně, že doba uloženého zákazu vstupu na území EU je příliš dlouhá a postrádá dostatečné zdůvodnění doby svého trvání.
11. K možnosti vycestování soud uvádí, že podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 zásadně povinna vyžádat si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
12. Ze spisového materiálu vyplývá, že toto stanovisko si krajské ředitelství policie vyžádalo a z něho vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. S obsahem stanoviska byl žalobce seznámen a nic vůči němu nenamítl. Proti následnému rozhodnutí krajského ředitelství policie o vyhoštění podal žalobce prostřednictvím advokáta Mgr. Ladislava Bárty blanketní odvolání ze dne 10.12.2020, které přes výzvu k odstranění vad podání ze dne 17.12.2020 nedoplnil.
13. Podle **§ 89 odst. 2 správního řádu** přezkoumává odvolací orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Hodnotí tedy především zákonnost. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Správní řád tedy v § 89 odst. 2 zvyšuje odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008 č.j. 2 As 56/2007-71).
14. V souzené věci žalobce neuplatnil žádné odvolací námitky proti rozhodnutí ze dne 30.11.2020 (bylo podáno toliko tzv. blanketní odvolání) a netvrdil (ani v žalobě), že byl dán zvláštní veřejný zájem na přezkumu správnosti rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný se proto po právu zabýval pouze zákonností předmětného rozhodnutí krajského ředitelství policie ze dne 30.11.2020 a souladem přecházejícího řízení s právními předpisy. Nebyl přitom povinen vyžádat si změnu či potvrzení závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu, neboť obsah závazného stanoviska ze dne 30.11.2020 nebyl odvoláním zpochybněn.
15. V rámci odvolacího přezkumu tedy žalovaný ověřil, že závazné stanovisko bylo jako zákonem vyžadovaný a povinný podklad vyžádáno. Jeho správností se žalovaný v odvolacím řízení nezabýval, neboť odvolací námitky nezpochybnil ani správnost rozhodnutí krajského ředitelství, ani správnost závazného stanoviska; naopak z něho musel v takové situaci vycházet.
16. Namítá-li žalobce nyní, že si žalovaný nevyžádal zprávy relevantních nevládních organizací, nelze mu přisvědčit. V řízení nevznikl důvod, proč by žalovaný měl doplňovat

odvolání k otázce, která byla závazně zodpovězena stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky ze dne 30.11.2020, jehož obsah žalobce nezpochybnil. Závazné stanovisko prima facie vyvrací, že by existovala důvodná obava, že navrácení žalobce do X bude v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy že by žalobci hrozilo mučení nebo podrobení nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Sám žalobce ostatně při výslechu dne 28.11.2020 uvedl, že odjel z důvodu chození s dívkou křesťanského náboženství a jeho rodina s tím nesouhlasila, žádné nebezpečí nepopsal, pouze trest od rodiny. Námitky žalobce vůči závaznému stanovisku tak jsou fakticky opožděné – jakkoliv je možné je uplatnit v žalobě, nevypovídají o vadách řízení před žalovanou stranou, neboť vada správního řízení nemůže vzniknout tím, že žalobce až v soudním řízení začne rozporovat správnost zjištění skutkového stavu (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 30.7.2015 č.j. 9 As 42/2015-39).

17. Bez zřejmého významu pro obsah rozhodnutí pak jsou úvahy žalobce o diplomatických zárukách, protože nemají žádnou oporu ve spisu ani v žalobní argumentaci. Destabilizace X a možné teroristické útoky pak nevypovídají o možném porušení čl. 3 Evropské úmluvy, protože bez dalšího nepředstavují mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest. Za toho stavu žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když dospěl k závěru o možnosti žalobce vycestovat zpět do X.
18. Nedůvodné jsou i námitky vůči době zákazu vstupu na území států EU. Délka zákazu vstupu může být stanovena až na 5 let po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu. Správní orgán tak má prostor pro uvážení, které musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudky NSS ze dne 14.3.2019 č.j. 1 Azs 36/2019-31, ze dne 12.2.2021 č.j. 2 Azs 43/2020-27).
19. Napadené rozhodnutí ve spojení s jemu předcházejícím rozhodnutím krajského ředitelství policie těmto požadavkům dostačuje. Žalobce neměl žádné právo vstoupit na území ČR, potažmo států EU, ani právo na tomto území pobývat, a nemá na jejich území ani žádný právem chráněný zájem (rodinný, soukromý, pracovní aj.). V tom ohledu je nepřiléhavý odkaz žalobce na potřebu hodnotit přiměřenost negativních důsledků vyhoštění – ty prakticky není vůči čemu poměřovat, protože žalobce žádná relevantní práva nemá. Přiměřenost tak lze hodnotit pouze ve vztahu mezi délkou doby zákazu a závažností protiprávního jednání žalobce. Zde ovšem správní orgány své uvážení nijak nezneužily. Žalobce totiž na území několika států EU vstoupil bez oprávnění, úmyslně a skrytě a jím popsané „polehčující“ okolnosti nejsou právně významné, nehledě na to, že podle obsahu spisu byl žalobce zadržen německou pohraniční policií v podvečer 26.11.2020 u dálnici A6 v oblasti parkoviště Ulrichsberg Nord ve směru z ČR do Německa. Nesnažil se tedy porušení zákona „napravit podle svých možností“ a spolupracoval jen pod tíhou okolností. Není tedy zřejmé, v čem by mu to mělo polehčovat.
20. Lze tak uzavřít, že doba deseti měsíců, po níž nelze umožnit žalobci vstup na území států EU, není „na první pohled zcela nepřiměřená“, jak žalobce tvrdil, a správní orgány svou úvahu dostatečně odůvodnily. Jejich úvahy nemohly být nijak zvlášť konkrétní pro absenci jakýkoliv konkrétních skutkových zjištění na straně žalobce. Tyto obecné úvahy jsou relevantní pro rozhodnutí o vyhoštění (nepřekračují meze možných úvah) a nijak nevypovídají o zneužití uvážení správních orgánů. Z uvedených důvodů dospěl soud

závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, zcela přezkoumatelné a netrpí vytýkanými vadami řízení.

21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
23. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 1.3.2021, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 6.800,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet pod č. 2114899404/2700 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. dubna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.